

DIE SITUATION IN AFGHANISTAN

Seit fast 40 Jahren herrscht Krieg in Afghanistan. Namen und Parteien in diesem Krieg haben sich mehrmals gewandelt, Gefahr und Armut für die Zivilbevölkerung sind jedoch von permanenter Dauer. Vor dem Hintergrund dieser Geschichte gehört Afghanistan heute zu den ärmsten Ländern der Welt, allein innerhalb des Landes sind mehr als eine Million Menschen auf der Flucht und in den Nachbarländern Iran und Pakistan leben ebenfalls Millionen Geflüchtete. In den ersten vier Monaten 2016 sind bereits weitere 100.000 Binnenflüchtlinge hinzugekommen.

Während sich die Sicherheitslage bereits in den vergangenen Jahren stetig verschlechtert hat, bildete das Jahr 2015 einen negativen Höhepunkt in dieser Hinsicht. Noch nie seit Beginn der Intervention 2001 sind so viele Zivilisten getötete oder verletzt worden – mehr als 11.000 Menschen. Im laufenden Jahr 2016 vermeldet die UNO erneut einen Höchststand von verletzten Zivilisten und auch die Kampfhandlungen und Drohnenangriffen nehmen unvermindert zu. Die Gefahr geht dabei von allen momentanen Konfliktparteien aus. Die Taliban sind in fast allen afghanischen Provinzen aktiv und liefern sich Gefechte mit der afghanischen Armee. der Bombardierung eines Krankenhauses von „Ärzte Ohne Grenzen“ in Kunduz, oder durch den angeblich „sauberen“ Drohnenkrieg unter US Federführung. Hinzu kommen diverse Anschläge und Selbstmordattentate der Taliban, bei denen vor allem Zivilisten ermordet werden. Außerdem hat sich ein „Islamischer Staat“ gebildet, der vorwiegend im Osten des Landes aktiv ist.

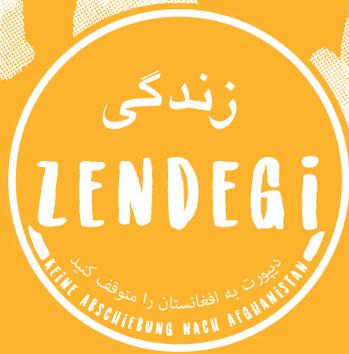
Neben der Bedrohung durch islamistische Gruppierungen, machen auch die staatliche Armee oder lokale Warlords in der Hauptsache durch Repressionen und Menschenrechtsverletzungen auf sich aufmerksam. Und auch die US- und ISAF-Truppen sind an der weiteren Eskalation der Gewalt beteiligt. Immer wieder sterben Zivilisten bei militärischen Operationen, so z.B. bei All diese Faktoren sorgen dafür, dass immer mehr Menschen die Flucht aus Afghanistan als einzige Möglichkeit ansehen, um das eigene Leben oder das ihrer Familien zu sichern.

Zu der voranschreitenden Eskalation der Gewalt gesellt sich eine tiefe ökonomische Krise, da der Wegfall von NGOs und ausländischen Truppen nicht kompensiert werden konnte. Die Arbeitslosigkeit ist hoch und die in die Regierung Ghani/Abdullah gesetzten Hoffnungen auf eine Eindämmung der Gewalt und Bekämpfung der Armut und Korruption wurden in den Augen vieler Afghanen enttäuscht.

Seit 40 Jahren ist das Land im Krieg, momentan fordert dieser so viele Opfer wie seit 15 Jahren nicht mehr, und eine Verbesserung ist kurzfristig nicht in Sicht. In dieser Situation muss vieles getan werden, nur eines ganz sicher nicht: Menschen dorthin abzuschicken. Ein sofortiger Stop aller Abschiebungen nach Afghanistan ist daher zwingend notwendig und humanitär geboten.

اوضاع فعلی افغانستان

تقریباً 40 سال است که جنگ بر افغانستان حاکم است. در جنگ چیزی به جز تیرتها عوض نشده‌اند. غیرنظامیان تماماً در خطر جنگ و فقر به سر می‌برند. در پشت‌صحنه این داستان افغانستان است که یکی از کشورهای فقیر دنیا است و فقط بیش از یک میلیون نفر از جمعیت در شهرهای مختلف این کشور در آوارگی به سر می‌برند. در همان حال میلیون‌ها انسان این کشور را ترک کرده‌اند و در کشورهای همسایه مانند ایران و پاکستان زندگی می‌کنند و در آنجا پناه‌جو هستند. فقط در چهار ماه اول سال 2016 بیش از 100.000 نفر از جمعیت این کشور در داخل شهرها به خیل آوارگان پیوستند.

در طول سال گذشته وضعیت امنیتی دائماً رو به وخامت بود. سال 2015 حادث‌ترین حد ممکن در این رابطه بود و بیش از 11.000 انسان کشته و زخمی شده‌اند. در طول سال 2016 همچنان یوان درباره افزایش کشته و زخمی شدن غیرنظامیان گزارش می‌دهد و در همان حال همچنان درگیری‌های نظامی توسط جنگنده‌های بدون سرنشین نیز کاهش پیدا نکرده‌اند. خطرات فعلی برای سازمان و گروه‌های در حال درگیری منافع دارند. طالبان تقریباً در همه ایالت‌های افغانستان فعال است و با ارتش این کشور در حال درگیری است. طالبان انواع حملات انتحاری را انجام می‌دهد که توسط آن فقط غیرنظامیان قربانی می‌شوند. نطفه یک «دولت اسلامی» در شرق این کشور در حال شکل‌گیری است. در کنار تهدیدها و خطرات گروه و دسته‌بندی‌های اسلامی، نیروهای دولتی یا نیروهای رؤسای محلی دارای نفوذ و قدرت در سرکوب نقش دارند و به موازین حقوق بشری بی‌توجه هستند. همچنین نیروهای نظامی ISAF و US خود محرک و تشدیدکننده خشونت هستند و مانند همیشه غیرنظامیان و مردم عادی قربانی چنین تحركات نظامی‌ای به‌خصوص توسط جنگنده‌های بدون سرنشین می‌شوند. برای نمونه می‌توان به بمباران بیمارستان «پزشکان بدون مرز» در قندوز توسط جنگنده‌های بدون سرنشین تحت قوای US اشاره کرد که آن‌ها ادعا کرده بودند این جنگنده‌ها فقط تروریست‌ها را مورد هدف قرار می‌دهند.

تمامی این فاکتورها باعث نگرانی هستند. در حال حاضر افغان‌ها برای حفظ امنیت جانی خود و خانواده‌شان و نیز ادامه زندگی تنها گریز از افغانستان را مانند یگانه راه‌کار برمی‌گزینند. در همان حال بالا گرفتن جنگ و خشونت اوضاع اقتصادی را به سمت یک بحران عمیق می‌برد. حذف NGO ها و نیروهای نظامی خارجی جبران‌ناپذیر است. وضعیت بیکاری در دولت جدید چشم‌گیر است. امید بر مهار خشونت و فقر بود اما برعکس رشوه‌خواری و فساد آشکار، افغان‌ها را ناامید کرد و مجدداً تنها گزینه ترک کشور در مقابل آن‌ها بود.

40 سال است که در این کشور جنگ است؛ اما وضعیت کنونی همچنان مانند 15 سال گذشته قربانی می‌گیرد. حتی کمترین اصلاحی در طول این سال‌ها در این مورد دیده نمی‌شود. در این وضعیت باید کارهایی زیادی انجام شود؛ اما بدون شک تنها کاری که نباید صورت بگیرد باز پس فرستادن انسان‌ها به جهنم جنگ است.